Engin Erkiner tarafından yazıldı
Pazar, 29 Mart 2020 20:31 -

ODTÜ Kimya Öğrenci Derneği Başkanı Haluk ile evlerde sonuna sesi sonuna kadar açılmış radyoları dinleyerek Ankara'da Küçükesat yokuşundan aşağıya iniyoruz. Haberi biliyoruz ama ister istemez yeniden dinliyoruz. Ölü ele geçirildiler ve isimleri sayıyorlar. Biraz ileride duran trafik polisi arabası sonuna kadar açılmış radyoyla hızla kalkıyor. Haluk "dünya onların" diyor. Hiç konuşmadan Kızılay'a kadar yürüyoruz.

Hava serin ama açık, Mart sonunun tipik Ankara baharı…

Hayatını kaybedenlerden Mahir ve Sinan Kazım dışındakileri tanımıyordum ama bu önemli değil; insanın kolay kavrayamayacağı kadar büyük bir darbe bu…

Bu kadar insanın bir arada ne işi vardı, diye sorulabilir.

Gizlenmenin ne kadar büyük sorun olduğunu biliyordum. Hapisten kaçıştan sonra ODTÜ'de yüksek miktarda bağış toplamıştık. Bazı asistanlar haber gönderip kendilerine neden uğramadığımızı soruyordu. Kaçanlar İstanbul'da olduğu için Ankara o dönem görece serbestti. İnanılmaz yoğunlukta ihbar furyası vardı. Radyoda isimler yayınlanıyor ve liste "sayın muhbir vatandaşlara duyurulur" diye bitiyordu.

İstanbul'da barınamadılar. Özellikle Münir Aktolga-Yusuf Küpeli ayrılığı THKP-C'nin bu alandaki kitle ilişkisini önemli oranda götürmüştü. Ulaş Bardakçı öldürüldü, Ziya Yılmaz yakalandı ve İstanbul'u terk etmek zorunda kaldılar. Ankara'ya geldikleri anlaşılınca kentte takip ve baskı olağanüstü arttı. Burada barınmak İstanbul'dan daha da zordu. Barınılabilecek tek yer küçük yerlerdi ve o yıllarda dağlar şimdikiyle karşılaştırılamayacak kadar güvenliydi. Bütün mesela araziyi bilen insanlarla birlikte davranmaktı.

Denizlerin idamına az kalmıştı ve bu konu oligarşiyle devrimciler arasında günün temel politik meselesine dönüşmüştü. Ankara eylem için özellikle uygun olmayan bir kentti. Eylem yapıldı

diyelim, insanlar hangi evlere geri çekilecekti, nerede gizleneceklerdi? Bir de hangi eylemi yapacaktınız? Elrom'un kaçırılması sonrasında bile devletle pazarlık gerçekleşmemişti. Ankara büyük hedef bulmak için uygun bir kentti ama uygunluk burada bitiyordu.

Ünye'de İngiliz teknisyenlerinin kaçırılmasını o zaman da anlamamıştım. Yapılan eylem Elrom'dan daha küçük hedefe yönelmişti. Neden yapıldığını anlamak zor değildi, başka istihbarat yoktu.

Ankara'da istihbarat toplamak zor değildi ama yapabilecek güç yoktu. Denizlerin 4 Amerikalı eri kaçırdıkları günlerdeki gibi ortalık boş değildi, acayip önlem vardı.

Denizlerin idamının engellenmesi için bir şey yapılması gerekiyordu, yapıldı ve sonucu çok kötü oldu.

Sonraki yıllarda bu işlerden hiç anlamayanların "zaten kuşatılmışlardı, kaçmaları mümkün değildi. Beklenseydi, canlı yakalanabilirlerdi" tespitlerini duydum. Devlet bu kadar önder kadroyu bir arada yakalamış, sağ bırakır mı?

Saffet Alp yaralı yakalanacak ve infaz edilecekti. Ertuğrul Kürkçü evde yeniden arama yapılması sırasında sağ olarak bulunacaktı. Bir gün önce bulunsaydı, o da sağ kalmazdı.

O dönem yapılması gereken Mahir ile birlikte birkaç kişinin ülke dışına, Suriye üzerinden Lübnan'a çıkarılmasıydı. O dönem bunu yapmak hiç zor değildi. Mahir'in bunu kesinlikle kabul etmeyeceğini biliyorum ve bunu anlıyorum da… İnsan bazen o kadar bunalıyor ki, "ölsem de kurtulsam" noktasına geliyor. Aynı duyguyu 1977'nin yaz aylarında ben de yaşadım. Örgütün ön planındaki insanlar ama çatışmayla ama kendi hatasıyla elinde bomba patlayarak ölüyor ve bunun ağırlığı üzerinize çöküyor. Bir yandan eylem yapmaya çalış, bir yandan para bul, bir yandan başka politik hareketlerle uğraş, başka bir yandan da örgütün iç işleriyle meşgul ol… İş ve gerginlik o kadar çok ki, insan iyice bunalıyor…

Buna bir de Mahir ve diğer arkadaşlar gibi yoğun aranmayı eklerseniz, insanların psikolojisinin ne durumda olduğunu daha iyi anlarsınız. Mahir'in kesinlikle sağ yakalanmayacağını bilmiyor

olması mümkün değildir. Sen önce yakalan, sonra da hapisten kaç… Mahkemede savcının iddianamesini hatırlıyorum, büyük oranda Mahir'i aşağılamak temelinde yazılmıştı. "Kendisine savaşçı diyen bu kişi kendini vurmayı bile becerememiştir." Hüseyin Cevahir ile kuşatıldıkları evde basıldıklarında Mahir'in kendini vurması ama öldürememesi kastediliyordu.

Mahir yakalandıktan sonra hakkındaki spekülasyon kampanyasını da iyi hatırlıyorum.

Bir bölümünü basın ve devlet çıkarıyordu, solda da bunu katlayarak kullananlar az değildi.

Mahir ülke dışına gitseydi bunların yeni eklemelerle yeniden gündeme geleceğini biliyordu. Aldırmaması gerekirdi, diyeceğim ama söylemesi kolaydır.

Kızıldere'de hayatını kaybedenlerin hepsi kayıptır ama Mahir ile devrimci hareket büyük bir insanını kaybetti.